

Seppo Johansson

Stadin kundista evankelistaksi

Omaelämäkerta

Jumalan tiet ovat ihmeelliset

Seppo Johansson

Stadin kundista evankelistaksi

Kansikuva: Kirjoittaja on seisomassa Kruununhaan rannassa, kun taustalla olevaa Hakaniemen siltaa rakennettiin vuonna 1960.

Kirjoittajan kotisivut: www.sanamiekka.fi

Muut kirjat: Okkultistista kristityksi ja Danielin kirjasta Ilmestyskirjaan

© Seppo Johansson, 2018

ISBN 978-952-339-963-1

Taitto: Pekan painopinta

3. painos

Kustantaja: BoD-Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD-Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Raamatun tekstit, ellei ole toisin mainittu, on otettu Suomen evankelisluterilaisen kirkon vuonna 1992 käyttöön otetusta suomennoksesta. Suomennoksen tekijänoikeudet omistaa kirkon keskusrahasto. Käytetty luvalla. (VKR = Vanha kirkkoraamattu).

Omaelämäkerta vuosilta 1935–1975

Sisällys

Alkusanat	5
1. Skidiaika	9
2. Ekat kaverit	11
3. Kriguaika	15
4. Krunikan Rantsu	19
5. Kesismökit ja lukaalit	25
6. Skolet	29
7. Kristika ja partsika	31
8. Stadin olympiaskabat 1952	35
9. Rantsun julkkiksia	39
10. Duunit	43
11. Ruodis 1956—1957	45
12. Kotimaan reissuja	47
13. Ulkomaan reissuja	49
14. Jortsumestoja ja friiduja	51
15. Onnenpotku	53
Kuvaliite 1	54

Omaelämäkerta vuosilta 1975–2013

Sisällys

16. Uskoontulo	63
17. Hengellisiä unia ja kokemuksia	67
18. Jeesus – mahtava Jumala	73
19. Saatana – suuri pettäjä	81
20. Ruokavalio	91
21. Seurakunta	95
22. Evankeliointityö	97
23. Vankilatyö	103
24. Avustus- ja talkoomatkoja	107
25. Evankelioimisleiri Tanskassa 1978	113
26. Adventtikirkon yleiskokous Hollannissa 1995	115
27. Adventtikirkon yleiskokous Kanadassa 2000	117
28. Seurakunnan ulkomaanmatkoja	123
29. Omia ulkomaanmatkoja	133
30. Perhesuhteet	147
31. Työpaikat	149
32. Asunnot, kesämökit ja autot	151
33. Miksi olen adventisti?	155
34. Kokemus	163
Kuvaliite 2	165

Alkusanat

Tämän kirjan alkuosan olen kirjoittanut Stadin slangilla kokemuksistani nuoruuteni ajalta aina 40 ikävuoteeni asti. Olen pyrkinyt, kirjoittamaan sillä oikealla ”kultakauden” Stadin slangilla, jota käytin silloin. Näin jälkeenpäin monet slangisanat ovat kuitenkin unohtuneet, vaikka ne ovat siellä muistin syövereissä.

Stadin slangia on puhuttu vanhimpien tietojen mukaan vähän yli sata vuotta. Sen ”kultakausi” rajoittuu noin vuosille 1920–1950 ja on muodostunut pääasiassa ruotsin-, venäjän- ja englanninkielen sanoista hiukan muuntuen. Tämä johtui siitä, että Helsingissä oli silloin eri kansallisuuksia ja haluttiin ymmärtää toisia. Eniten slangisanoja on tullut ruotsin kielestä, koska ruotsinkielisiä oli suomalaisten lisäksi eniten. Slangi oli alkujaan nuorisokieltä ja se syntyi Pitkäsillan pohjoispuolella olevissa kaksikielisissä suomalais-ruotsalaisissa työläiskortteleissa. Stadin slangi on jatkuvasti muuttuvaa kieltä ja siihen tulee uusia sanoja.

40 ikävuoteni jälkeen olen kirjoittanut kokemuksistani kirjakielellä. Taitekohta on uskoontuloni. Nämä kirjoitukset liittyvät pääasiassa hengellisiin kokemuksiin ja tapahtumiin.

Kiitan filosofian maisteri Sirpa Hutukkaa kirjakielellä tehdyn osan ystävällisistä korjausehdotuksista ja kielenhuollosta. Tällaisessa jälkikäteen kirjoittamassani omaelämäkerrassa on tietysti muistivirheitä, jotka eivät kuitenkaan vaikuta kokonaisuuteen.

Tämän kirjan tarkoituksena on kertoa ystäville ja jälkipolville jonkinlainen omaelämäkertomukseni, mutta samalla todistaa Jumalan olemassaolosta, Raamatun totuudesta ja evankeliumin elämää muuttavasta voimasta. Haluan myös tällä kirjalla kertoa Jeesuksen pikaisesta takaisintulosta, joka kaikkien raamatunkohtien perusteella on hyvin lähellä.

”Hän, joka todistaa tämän, sanoo: ”Tämä on tosi, minä tulen pian.” Aamen. Tule, Herra Jeesus! Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa” (Ilm. 22:20,21).

Espoossa 2013

Seppo Johansson

www.sananmiekka.fi

Omaelämäkerta vuosilta 1935–1975

1. Skidiaika

Mun faijan fatsi ja mutsi flyttas Stadiin Lohjalt, ku mun faija oli snadi kundi. Sen broidi Gösta ja systeri Martta tuli messiin. Ne budjas Kallios talkarina. Muut broidit jäi Lohjalle. Mun faijan (1899–1950) nimi oli Väinö ja se oli duunis Hesaris latojana. Mun mutsin (1904–1993) nimi oli Mandi ja se flyttas Joensuust kaksikymppisenä Stadiin ja redulioppiin. Mun faijal oli neljä broidia ja kaks systeriä, joist molemmist yks delas jo snadina. Mun mutsil taas oli seitsemän broidia ja neljä systeriä, joist neljä broidia ja yks systeri delas myös snadina.

Faija ja mutsi treffas erääs kyläs ja mutsil synkkas heti faijan kans ja ne meni naimisiin. Mutsi alko duunata kundien spökiä himas. Sil oli yks palkattu ompelija. Se tsökas tyygit eri reduleilt ja duunas spökat paprumallien mukaan valmiiks ja vei ne takaisin reduleille, jotka oli duunannu niihin drotsit. Faija ei tykänny olla lyijyn takia latojana, joten se alko jelpata mutsia kundien spökien duunaamises. Mä sain sit jeesata niit tsupparina viemäl spökiä reduleille ja sain niilt liitte juoksufyrkkaa.

Mutsille jäi joskus ylimääräisiä tyygejä ja se duunas niist mulle spökiä. Kerran se oli saanu ruudullist tyygiä ja duunas mulle niist golffarit. Kaverit alko haukkua mua shakkilaudaks enkä mä kehdannu enää pitää niit. Eihän mun mutsi jissanu, et niin saatto käydä.

Mä muistan, et me budjattiin ekas Hämiäksel (Hämeentie). Sit me flytattiin Krunikaan (Kruununhaka) Kristikselle (Kristianinkatu). Mä olin silloin kaksvuotias gloddi. Meil oli alakerras kaksio (42 m²), jossa oli tampouri, snadi köökki, kylppäri ja kaks huonetta. Tampuuris oli seinäpuhelin. Kylppäris oli vessa, lavuaari ja amme suihkulla. Köökis oli kaasuhella, tiskipöytä ja snadi pöytä, jossa me juuri ja juuri mahduttiin skruudaamaan. Snadimpi huone oli verstaana, jossa oli kaks redulimaasiinaa, prässipöytä, klippauspöytä ja skrivauspöytä. Bulimpi huone oli olkkarina, jossa mä bunkkasin faijan, mutsin ja mummun kans. Meill oli siihen aikaan lutikoiden takia hetekat. Haussi oli vakuutusyhtiö Sammon vuokrahaussi. Se oli aika kosta ja kalsa, mut en mä siel frysannu. Sit ku tuli kaukolämpö, siit tuli lämmin ja kuiva.

Aino-täti flyttas nuorena likkana mun skidihoitsuks Stadiin. Se budjas meil tam-puuris ja bunkkas pukkisängys. Se kerto, et mä olin gloddina kova pitskaamaan. Fatsi joutu silloin usein hollaamaan mua sylkis ja hyssyttelemään. Mä oon jälke-npään funtsannu, et se ehkä johtu siit, et mua kiusas kaikenlaiset peikot. Ainakin mä muistan nähneeni niit usein pimeäs. Aino-täti kerto, et ku se 14-vuotiaana työns mua kerran kloddirattail kartsal, starbut puistos tokas, et onpa siin nuori äiti.

Helmi-täti budjas Stadis ja se kävi usein meil. Ku oli joulu, meille tuli aina jou-lupukki. Mä funtsasin, et miks Helmi-täti tuli meille aina pukin käynnin jälkeen. Sit mä hokasin myöhemmin, et se oli pukkina. Sen jälkeen pukin käynneist tuli slyyt.

Mä en osanu snadina sanoa k:ta ja s:ää ja siks kaverit anto mulle nimen A'oen Eppo (Kakkosen Seppo), ku mä budjasin Kristiksel numeros 2.

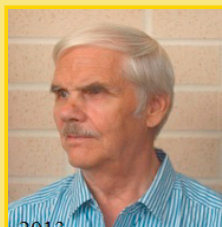
Mä jouduin skidinä heti leikkikseen Snellmanninkartsalle. Kartsan toisel puolel oli kaltsi, jossa brassattiin inkkaria ja fiudeil. Leikkikses mä ihastuin jo yhteen frii-duun, mut emmä muista sen nimeä. Mun mummu (1885–1947) toi ja haki mut aina veke leikkiksest. Mä muistan kerran, ku me slipattiin aikaisemmin veke, et mä en hivannu lähteä yksin himaan vaan mä pitskasin ja venttasin mummua.

Mä olin snadina hyvin herkkä. Mä näin kaikenlaist ihmeellist. Mä en uskaltanu olla yksin himas, koska mä näin pimeäs kaikenlaisia peikkoja, jotka nipisteli mua varpaist. Mä menin usein yöllä turvaan faijan ja mutsin viereen. Mä näin paljon kai-kenlaisia painajaisunia ja herättyäni mä näin pimeäs myös pikku-ukkoja, jotka oli sellaisia 20 cm korkuisia ukkoja. Jälkeenpäin mä oon funtsannu, et ne oli vaikka de-moneita ja ehkä syynä oli myös se, et meidän hima oli ennen meitä ollu jonkinlainen brenkun myyntimesta.

Naapurin pariskunta kävi usein meil kyläs skulaamas raminaa. Kerrankin ku mä bunkkasin sängys, ne bamlas vähän sellaisia asioita, joit mun ei ollut hyvä snadina skidinä kuulla. Ne luul, et mä koisasin, mut mä olin hereil ja kuulin kaiken ja muis-tan sen vieläkin, joten snadit puheetkin jää skidin mieleen. Kantsii siis olla skarppi, mitä bamlaa skidien kuullen.

Kuvat 1–4.

Insinööri Seppo Johansson syntyi Helsingissä vuonna 1935 ja oppi puhumaan nuoruudessaan "kultakauden" (1920-1950) stadin slangia. Hän kertoo tässä kirjassa kokemuksiaan uskoontuloonsa asti stadin slangilla sen jälkeen kirjakielellä. Elämän tarkoitusta Seppo alkoi etsiä 30-vuotiaana. Hänellä on lapsuudesta asti ollut rikas unielämä. Näiden perusteella hän alkoi etsiä kuoleman jälkeisen elämän mahdollisuutta okkultismista. Uskoon Seppo tuli 40-vuotiaana, kun valkoinen enkeli unessa johti hänet adventtiseurakuntaan. Raamatusta hän sitten löysi totuuden. Kirjan etukannen kuvassa Seppo on seisomassa Kruununhaan rannassa, kun Hakaniemen siltaa rakennettiin vuonna 1960. (Buukin fotos Seppo on stondaamas Krunikan rantsus, kun Hagiksen bryggaa bygattiin vuonna 1960).

Elämänuransa Seppo on tehnyt rautateillä toimien rautatievaunujen suunnitteluinsinöörinä. Hänen työnsä tuloksia ovat myös omarakentama kesämökki ja omakotitalo. Seppo on toiminnut aktiivisesti seurakunnassa erilaisissa tehtävissä. Hän on pitänyt mm. lukuisia kokoussarjoja, käynyt vankiloissa, toimittanut radio-ohjelmia ja tehnyt avustus- ja talkoomatkoja ulkomaille. Näistä kaikista hän kertoo tässä kirjassa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi